

ਮੋਡਾਸਾ ਵਿੱਚ ਵਤਰਕ, ਮਜ਼ੂਮ ਅਤੇ ਮੈਸਵੋ ਡੈਮ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸਮਰਪਿਤ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ ਸਕੀਮਾਂ ਦੇ ਉਦਘਾਟਨ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਮੂਲ-ਪਾਠ

Posted On: 30 JUN 2017 4:23PM by PIB Chandigarh

Text of PM's address to Dedicated Water Supply Schemes based on Vatrak, Mazum and Meswo Dam, in Modasa

ਮੋਡਾਸਾ ਵਿੱਚ ਵਤਰਕ, ਮਜ਼ੂਮ ਅਤੇ ਮੈਸਵੋ ਡੈਮ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸਮਰਪਿਤ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ ਸਕੀਮਾਂ ਦੇ ਉਦਘਾਟਨ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਮੂਲ-ਪਾਠ

ਮੈਂ ਉੱਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਸੂਬੇ ਦੇ ਹਰਮਨਪਿਆਰੇ ਅਤੇ ਯਸ਼ਸਵੀ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸ੍ਰੀ ਵਿਜੈਭਾਈ ਰੁਪਾਣੀ, ਉਪ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸ੍ਰੀ ਨਿਤਿਨ ਭਾਈ ਪਟੇਲ, ਸਾਬਕਾ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਆਨੰਦੀਬੇਨ ਪਟੇਲ, ਗੁਜਰਾਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਪੀਕਰ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਰਮਨਭਾਈ, ਗੁਜਰਾਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਸ੍ਰੀ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਚੂਡਸਾਮਾ, ਸ੍ਰੀ ਗਣਪਤ ਭਾਈ ਵਸਾਵਾ, ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਭਾਈ ਬੋਖਰੀਆ, ਸ੍ਰੀ ਸ਼ੰਕਰ ਭਾਈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਆਦਿਵਾਸੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਮੋਹਰੀ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਭਾਭੋਰ, ਸੂਬੇ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਸ੍ਰੀ ਵਲਭ ਭਾਈ, ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਰਾਠੌੜ ਜੀ, ਮੋਡਾਸਾ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਨਿਤਾ ਬੇਨ, ਭਾਰਤੀ ਜਨਤਾ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਸੂਬਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਜੀਤੂ ਭਾਈ ਵਾਘਾਣੀ, ਭਾਜਪਾ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਭਾਈ ਰਣਵੀਰ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਕੇ ਸੀ ਪਟੇਲ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣ, ਕਿਵੇਂ ਹੋ? ਮਜ਼ੇ ਵਿੱਚ?

ਅੱਜ ਮੈਂ ਮੋਡਾਸਾ ਵਿੱਚ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੋਡਾਸਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ-ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮੋਡਾਸਾ ਵੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਮੋਡਾਸਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਬੈਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੋਡਾਸਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਟਿਕਾਣਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਰਾਜਾ ਭਾਈ ਦੇ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਇਹ ਵਨਿਤਾ ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਇਹ ਵਨਿਤਾ ਮੋਡਾਸਾ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਮੁਖੀ ਹੈ, ਮੋਡਾਸਾ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਰੂਟਰ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਮੋਡਾਸਾ ਆਉਣਾ-ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੋਡਾਸਾ, ਮਾਲਸਰ, ਮੇਘਰਜ-ਪੂਰੇ ਰੂਟ ਉੱਤੇ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇੱਥੋਂ ਦੀ ਜਨਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੀਣ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਸੁਭਾਗ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਯੋਜਨਾ ਮੂਰਤ ਰੂਪ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਪਾਣੀ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੀਵਾਲੀ ਸਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤਿਉਹਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਤੱਕ ਜਿੰਨੀਆਂ ਦੀਵਾਲੀਆਂ ਮਨਾਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਮੌਕਾ ਅੱਜ ਹੈ। ਅੱਜ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਿਸੇ ਪਾਈਪ ਲਾਈਨ, ਕਿਸੇ ਨਹਿਰ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਧਮਨੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਖੂਨ ਸੰਚਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਇਕ ਇਕ ਅੰਗ ਨੂੰ ਖੂਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਧਮਨੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਖੂਨ ਸੰਚਾਰ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਅੰਗ ਨੂੰ ਲਕਵਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਲਈ ਖੂਨ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਜਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਪਾਣੀ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਣ ਹਵਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਨਿਰਜੀਵਤਾ ਪਣਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦ ਤੋਂ ਭਾਰਤੀ ਜਨਤਾ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਗੁਜਰਾਤ ਦੀ ਜਨਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਦ ਤੋਂ ਸਾਡੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇਕਸੁਤਰਤਾ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਜਨਤਾ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਕੇਸ਼ੂਭਾਈ ਪਟੇਲ ਦੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਹੋਵੇ, ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਆਨੰਦੀਬੇਨ ਪਟੇਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵਿਜੈ ਭਾਈ ਰੁਪਾਣੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕਸੁਤਰਤਾ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇਗੀ। ਭਾਰਤੀ ਜਨਤਾ ਪਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਬਣੀਆਂ, ਤੁਸੀਂ ਭਾਜਪਾ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦਾ, ਸਾਡੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅੱਧੋ-ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ। ਸਰਕਾਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਸੁੱਟ ਕੇ ਚੋਣ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਰਾਹ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਇਆ।

ਇਕ ਜ਼ਮਾਨਾ ਸੀ। ਮਾਲਪੁਰ ਅਤੇ ਮੇਗਰਜ ਦੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੇ, ਜ਼ਰਾ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਕਿਸ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਸੀ? ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸ ਸਮੱਸਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ? ਜਦੋਂ ਅਕਾਲ ਪੈਦਾ ਸੀ ਤਦ ਮਾਲਪੁਰ, ਮੇਘਰਜ ਖੇਡਬੁਹਮਾ, ਅੰਬਾਜੀ, ਦਾਂਤਾ ਤੱਕ, ਅਸੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਦਿੰਦੇ ਸੀ, ਕੋਈ ਨੋਤਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਕੋਈ ਮੰਤਰੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਮੰਗ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਸਾਹਿਬ, ਇਸ ਸਾਲ ਅਕਾਲ ਪਵੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਦੇਣਾ, ਟੋਪੇ ਪੁੱਟ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਦੇਣਾ। ਅਤੇ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਵਿਛਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੰਮ

ਗਿਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਪੰਚ ਗਾ-ਵਜਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਾਲ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਧਿਰ ਨੂੰ ਵੋਟ ਦੇਣੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਾਲ ਅਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਕਰਵਾਈ, ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਰਾਹ ਤੇ ਵਿਛਾਇਆ। ਸਾਡੇ ਇਥੇ ਸਰਕਾਰਾਂ ਬਣੀਆਂ ਅਤੇ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਟੋਏ ਪੁੱਟੇ, ਮਿੱਟੀ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਵਿਛਾਈ — ਇਸੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਕਿਹਾ, ਵਿਕਾਸ ਕਿਹਾ। ਇਸੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਗੁਜਰਾਤ ਨੂੰ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ,

ਅੱਜ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਮਾਡਲ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਧ-ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਟੀਚੇ ਨਾਲ ਨਤੀਜੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਅੱਜ ਗੁਜਰਾਤ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਮਾਡਲ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਮਲ ਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣਿਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇਵਾਂ, ਜਦੋਂ ਸਾਲਾਂ ਪਹਿਲੇ ਨਰਮਦਾ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਮੁਹੱਈਆ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਖੇਤ ਨੂੰ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਨਰਮਦਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮੋਨਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਰਮਦਾ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਅਰਾਵਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਸਾਬਰਮਤੀ ਦੇ ਉਪਰ ਵੱਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਧਮਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਸੰਚਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਕੋਨੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰਾ ਲਗਾਤਾਰ ਵਗੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਉਸਦਾ ਵਿਕਾਸ ਸੰਭਵ ਸੀ। ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੰਜੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸੂਬੇ ਦੀ ਨੌਜਵਾਨ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਟ੍ਰੇਡ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ 15, 17 ਜਾਂ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਤਕਲੀਫ਼ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਤਾ ਪਾਣੀ ਲਈ 3-5 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਚੱਲ ਕੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ — ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਵੇਖਿਆ ਹੋਵੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ 25-30 ਸਾਲ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੁੰਦੀ ਸੀ — ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ 5-7 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਸਕੂਲ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦਿਨ ਬੱਸ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਇਹ ਦਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨੇ ਵੇਖੇ ਹੋਣਗੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। 15-17 ਸਾਲ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੁੱਖ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮੱਸਿਆ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਹਨੇਰਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਬਿਨਾ ਸੜਕ ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਕਿੰਨੀਆਂ ਇੱਕਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਨੇੜੇ ਸਕੂਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਣ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ — ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਨੌਜਵਾਨ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਾਕਿਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜਵਾਨ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਸਾਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਵਨ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਿਊਂਦੇ ਸੀ? ਬਿਨਾਂ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਦਿਨ ਕਿਵੇਂ ਬੀਤਦੇ ਸਨ? ਬਿਨਾ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਹਨੇਰੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਦੀਆਂ ਲਗਦੀਆਂ ਸਨ? ਬਾਰਿਸ਼ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਤਰਸਦੇ ਸੀ। ਜਦ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਿਆਨਕ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਾਂਗੇ ਤਦ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਭਰਾਵੇ ਜਨ-ਜਾਗ੍ਰਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਵਾਤਰਕ ਹੋਵੇ, ਮਾਝਮ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਮੇਸ਼ਵੇ ਜਾਂ ਹਾਥਮਤੀ ਹੋਵੇ-ਸਾਰੇ ਜਲਾਸ਼ਯ ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਸੀਂ ਕੱਬਡੀ ਖੇਡ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਬਾਰਿਸ਼ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸੰਜੋਇਆ ਸੀ — ਸੁਜਲਾਮ, ਸੁਫਲਾਮ ਯੋਜਨਾ ਦਾ।

ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ,

ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮਹੀ ਨਦੀ ਦਾ ਉਦੇ ਭਾਜਪਾ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਭਾਜਪਾ ਦੀ ਸੱਤਾ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਹੀ ਨਦੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ? ਮਹੀ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਵਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਪਾਣੀ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਵਾਹਿਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਪਾਣੀ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖ਼ਾਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਜਪਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਦੀ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਮਹੀ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਬਨਾਸ ਤੱਕ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ? ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰਕੇ 450 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਲੰਬਾਈ ਦੀ ਸੁਜਲਾਮ ਸੁਫਲਾਮ ਯੋਜਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਰਟ ਕਚਹਿਰੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੀ ਦਇਆ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਰਮਦਾ ਯੋਜਨਾ ਅੱਜ ਜਾ ਕੇ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਲੀ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾਉਣਾ ਪਿਆ ਹੈ।

ਭੈਣੋਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵੇ,

ਸੁਜਲਾਮ ਸੁਫਲਾਮ ਯੋਜਨਾ ਅਧੀਨ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸਤਾਰਾਂ ਤੱਕ ਪਾਣੀ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਨਰਮਦਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪਹੁੰਚਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਸਤਾਰ, ਇਹ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਉਜਾੜ, ਵੀਰਾਨ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਸਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕਿੱਲਤ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਕਿਸਾਨ ਇੱਕ ਫਸਲ ਲੈਣ ਲਈ ਈਸ਼ਵਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸਨ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਲਈ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਜ ਸੁਜਲਾਮ ਸੁਫਲਾਮ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਉਹ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ-ਤਿੰਨ ਫਸਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੀ 2 ਇੰਚ ਪਾਈਪ ਲਾਈਨ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਣਗੇ, ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਕਾਫੀ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਮੁਹੱਲੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਘਰ ਤੱਕ ਪਾਣੀ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ 25 ਸਾਲ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ, ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਗੁਜਰਾਤ ਵਿੱਚ ਕੋਨੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪਾਈਪ ਲਾਈਨ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਪਾਈਪ ਏਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਾਰੂਤੀ ਕਾਰ ਲਿਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੜਕ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਖੇਤ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਫਸਲ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਈਪ ਨੂੰ ਵਿਛਾਇਆ। ਕੈਨਾਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸਾਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਪਰ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਤੀਰ ਨਾਲ ਦੋ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਵਿੰਨ੍ਹੇ — ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸੀਂ ਸਫਲ ਤਜਰਬਾ ਕੀਤਾ।

ਮਿੱਤਰੋ,

ਇਹ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਵੀ ਖੂਬੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਗੁਜਰਾਤ ਦੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ, ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਅਭਿਆਸ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਜਲ ਪ੍ਰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਈ, ਪੇਪਿੰਗ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ, ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਏਨੀ ਉਚਾਈ ਉੱਤੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਏਨੀ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੰਪੂਰਨ ਤਕਨੀਕ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ — ਇਹ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਗੁਜਰਾਤ ਕਿਵੇਂ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ।

55 ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁ-ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਬਣੀ ਸੀ। ਲਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਬਣੀ ਸੀ। 10 ਜਾਂ 12 ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੋਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚੋਂ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਦੇ ਟੂਰ 'ਤੇ ਗਏ ਸੀ ਤਾਂ ਟੂਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ — ਇੱਕ ਕਾਂਕਰੀਆ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਬਹੁ-ਮੰਜ਼ਿਲਾਸਰਕਾਰੀ ਭਵਨ। 10-12 ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਸਾਡੇ ਸਭ ਲਈ ਅਜੂਬਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਲਿਫਟ ਵੇਖੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਲਿਫਟ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਸੀ।

ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ,

ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਪਾਣੀ ਮੇਸ਼ਵੇ ਤੱਕ, ਮਾਝਮ ਤੱਕ ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਤਰਕ ਤੱਕ — ਪਾਣੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਨਹੀਂ, 55 ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਭਵਨ — ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਗੜੀ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇ, ਟੋਪੀ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇ, ਤਦ ਜਾ ਕੇ ਦਿਸੇ। 55 ਮੰਜ਼ਿਲਾਭਵਨ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ਲਿਜਾਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ, ਪੂਰੀ ਨਦੀ ਨੂੰ 55 ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਭਵਨ ਦੀ ਉਚਾਈ ਤੱਕ ਲਿਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਰਾਵਲੀ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ 600 ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ- ਪੈਸੇ ਦੀ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਭਗੀਰਥ ਯਤਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਭੱਵਿਖ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ, ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੂਖੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ, ਗੁਜਰਾਤ ਦੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਲਈ 5-5 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਤੱਕ ਪੈਦਲ ਜਾਣਾ ਨਾ ਪਵੇ, ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੁਰਸ਼ਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਯਤਨ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਮਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਆਨੰਦੀਬੇਨ ਨੇ ਜਿਸ ਕੰਮ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਕੀਤੀ, ਵਿਜੇ ਭਾਈ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਮੈਨੂੰ ਅਰਾਵਲੀ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਇਸ ਦਾ ਲੋਕਾਰਪਣ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਜਾਂ ਮੌਕਾ ਹਾਸਲ ਹੋਇਆ।

ਸ਼ਾਮਲਾਸੀ ਦਾ ਪੁਨਰਨਿਰਮਾਣ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ ਸਿਆਮਸੁੰਦਰ ਸ਼ਾਮਲਾਸੀ ਮੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਵਤਰਿਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਮੰਦਰ ਸਾਡੀ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਮੇਰੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਇਹ ਕਾਲੀਆ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਜਵਾਬ ਦਿਓ, ਸ਼ਰਮਾਵੇ ਨਾ। ਮੇਰੇ ਆਦਿਵਾਸੀ ਭਰਾਵੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਮਲਾਸੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾਓ ਤਾਂ ਘੁੰਮਦੇ ਘੁੰਮਦੇ ਪੈਰ ਸੁੱਜ ਜਾਣ ਤਦ ਜਾ ਕੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੇਖੋ , ਸ਼ਾਮਲਾਸੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੰਦਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਕੇ ਦਿਖਾਇਆ। ਸ਼ਾਮਲਾਸੀ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖ ਰੇਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਾਂਧੀ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਛਿਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਗੌਰਵ ਫਿਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ।

ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ,

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਬੁੱਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਿਰਫ ਪੂਰਬੀ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਏਸ਼ੀਆ ਦੇ ਕੁਝ ਗਿਣੇ ਚੁਣੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਭਗਵਾਨ ਬੁੱਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੱਛਮੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੀ। ਪਰ ਜਦ ਸ਼ਾਮਲਾਜੀ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਦੇਵ ਕੀ ਮੋਰੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਖਨਨ ਹੋਇਆ, ਤਦ ਭਗਵਾਨ ਬੁੱਧ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਲੇ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਬੁੱਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਮੋਰੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਵਡਨਗਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਚੀਨੀ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਯੂਏਨਤਸੰਗ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਡਨਗਰ ਵਿੱਚ 10,000 ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਲਈ ਹੋਸਟਲ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚੀਨ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਦ ਚੀਨ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਲੈ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਯੂਏਨਤਸੰਗ ਵਾਪਸ ਚੀਨ ਗਏ ਸਨ, ਤਦ ਚੀਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ। ਖਾਸ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਯੂਏਨਤਸੰਗ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਵਡਨਗਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ ਉਹ ਉਥੋਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬਘਰ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਉਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿਖਾਇਆ। ਯੂਏਨਤਸੰਗ ਨੇ ਗੁਜਰਾਤ ਬਾਰੇ, ਵਡਨਗਰ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਚਾਈਨੀਜ਼ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੁੱਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਗੁਜਰਾਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਰਾਵਲੀ ਵਿੱਚ ਦੇਵ ਕੀ ਮੋਰੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇਵ ਕੀ ਮੋਰੀ ਵਿੱਚ, ਅਰਾਵਲੀ ਉੱਤੇ ਭਗਵਾਨ ਬੁੱਧ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇ। ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਯਾਤਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਆਉਣ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਸੁਪਨਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਜਰਾਤ ਦੀ ਜਨਤਾ ਦਾ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ।

ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ,

ਇੱਥੇ ਮੋਡਾਸਾ ਦੇ ਬੱਸ ਪੋਰਟ ਦੇ ਨੀਂਹ ਪੱਥਰ ਦੀ ਵਿਧੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੱਸ ਪੋਰਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਤਦ ਪੂਰੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਛਾ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗੜਗੜਾਹਟ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਗਰੀਬ ਇਨਸਾਨ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਮੀਰ ਲੋਕ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਫਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਏਅਰਪੋਰਟ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਨ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਏਅਰਪੋਰਟ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਸਫਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸ ਬੱਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਸਭ ਪਾਸੇ ਕਚਰੇ ਦੇ ਢੇਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਗੰਦਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦੀਵਾਰਾਂ ਪਿਚਕਾਰੀ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸ਼ੋਚਾਲਯ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ। ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ, ਗਰੀਬਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸਹੂਲਤ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਗੁਜਰਾਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਤਿ ਆਧੁਨਿਕ ਬੱਸ ਪੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। ਅੱਜ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਕੋਠੇ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਲੋਕ ਦੇਖਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਏਅਰਪੋਰਟ ਤੋਂ ਵੀ ਬੱਸ ਪੋਰਟ ਵੱਡਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਚੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹੂਲਤਾਂ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗਰੀਬਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਪਯੋਗੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ — ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ,

ਅੱਜ ਇੱਥੇ ਏ ਪੀ ਐੱਮ ਸੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਭਵਨ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਹਿਮ ਯੋਜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਮਾਰਕੀਟ ਯਾਰਡ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਉਤਪਾਦਨ ਵੇਚਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਾਨ ਯਾਰਡ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰੀ ਜੋ ਭਾਅ ਤੈਅ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸੇ ਭਾਅ ਉੱਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉਤਪਾਦਨ ਵੇਚਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਮਜਬੂਰੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਈ-ਨਾਮ- E-NAM (ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਨਿਕ - ਨੈਸ਼ਨਲ ਐਗਰੀਕਲਚਰ ਮਾਰਕੀਟ) ਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਦੀਆਂ 400 ਏ ਪੀ ਐੱਮ ਸੀ ਜੁੜੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੋਡਾਸਾ ਦੀ ਇੱਕ ਏਜੰਸੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਿਸਾਨ ਆਪਣੇ ਮੋਬਾਈਲ ਉੱਤੇ ਇਹਨਾਂ ਮਾਰਕੀਟਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਭਾਅ ਜਾਣ ਸਕੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਅ ਮਿਲੇ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਈ-ਨਾਮ ਨਾਂ ਦੇ ਇਸ ਟੈਕਨੋਲੋਜੀ ਅਧਾਰਤ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ, ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ੀ ਬਜ਼ਾਰ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ — ਕਿਸਾਨਾਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨਾ। ਹੁਣ ਕਿਸਾਨ ਆਪਣੇ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿੱਕਰੀ ਬੰਗਾਲ, ਬਿਹਾਰ, ਕੋਚੀ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ — ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਹੁਣ ਕਿਸਾਨ ਆਪਣੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਵਿੱਕਰੀ ਕਦੋਂ, ਕਿੱਥੇ ਅਤੇ ਕਿਸ ਭਾਅ ਤੇ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਇਹ ਤੈਅ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਇਹ ਕੰਮ ਇਸ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੰਕਲਤ ਕਰਨ ਦਾ, ਖੇਤੀ ਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਲਗਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ।

ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ,

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਹਿਮ ਯੋਜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ — ਕਿਸਾਨ ਸੰਪਦਾ ਯੋਜਨਾ। ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਕਾਫੀ ਸਹੂਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਈ ਉਤਪਾਦਨ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਂ ਵਗੇਰਾ ਦੀ ਉਮਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਗਾਹਕ ਤੱਕ ਨਾ ਪਹੁੰਚਣ ਤਾਂ ਵਿਗੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਲ ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਦਾ ਘਾਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਬੇਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਸਾਨ ਸੰਪਦਾ ਯੋਜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨਾਂ ਦੇ ਕੀਮਤ ਵਾਧੇ, ਫੂਡ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਲਈ, ਉਸ ਦੇ ਰੱਖ ਰਖਾਅ ਲਈ ਵੱਖ ਵੱਖ ਸੋਮਿਆਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੈਸਟ ਵਿੱਚੋਂ ਬੈਸਟ ਦੀ ਫਿਲਾਸਫੀ ਸਾਡੇ ਕਿਸਾਨ ਸੰਪਦਾ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਨਾਲ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਧੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਐਗਰੋ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਦਾ ਵੱਡਾ ਗਲੋਬਲ ਈਵੈਂਟ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰੇਡ ਕਰਨ ਦਾ ਮਹਾਅਭਿਆਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ।

ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ,

ਅਜ਼ਾਦੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਫਸਲ ਬੀਮਾ ਯੋਜਨਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਯੋਜਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕਿਸਾਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਈ ਫਸਲ ਬੀਮੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੈਂਕਾਂ ਨਾਲ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਬੈਂਕ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਘੱਟ। ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਫਸਲ ਬੀਮਾ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਦੇ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ 2 ਤੋਂ 5 ਰੁਪਏ ਚੁਕਾਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਬਾਕੀ ਰਕਮ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸੂਬਾ ਸਰਕਾਰ ਚੁਕਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਬੀਮੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਹਰ ਪਿੰਡ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ 5 ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਰਿਸ਼ ਨਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਕਿਸਾਨ ਬੀਮੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਨਗੇ — ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਭਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਫਸਲ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬੀਮਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੰਨ ਲਵੋ ਕਿ ਜੂਨ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਸਾਰੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਲਈ, ਬੀਜ ਦਾ ਛਿੜਕਾਅ ਕੀਤਾ, ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰ ਲਿਆ, ਪਰ ਜੂਨ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਬਾਰਿਸ਼ ਨਾ ਹੋਈ ਤਾਂ? ਜੁਲਾਈ ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਬਾਰਿਸ਼ ਨਾ ਹੋਈ ਤਾਂ? ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਫਸਲ ਬੀਮਾ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਬਾਰਿਸ਼ ਨਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲਘੁਤਮ ਆਵਾਕ ਦੇਣ ਦੀ ਬੀਮੇ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬੀਮਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਫਸਲ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬੀਮਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬਰਫ਼ਬਾਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬੀਮਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਫਸਲ ਦਾ ਢੇਰ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ, ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਅਨਾਜ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਰਿਸ਼, ਹਨੇਰੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤ ਕਾਰਣ ਫਸਲ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਵੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਫਸਲ ਬੀਮਾ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਅਸੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ।

ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ,

ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਫਸਲ ਬੀਮਾ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਾਭ ਲਓਗੇ ਓਨੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਧੇਗੀ।

ਭਰਾਵੇ ਅਤੇ ਭੈਣੋਂ,

ਸਾਲ 2022 ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੀ 75ਵੀਂ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਮਨਾਵੇਗਾ। ਸਾਲ 2003 ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ 5 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੁੱਗਣੀ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਅੱਜ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਲ 2022 ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੀ 75ਵੀਂ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਉੱਤੇ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲਾਲ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨੇ 'ਜੈ ਜਵਾਨ ਜੈ ਕਿਸਾਨ' ਦਾ ਮੰਤਰ ਉਚਾਰਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੁੱਗਣੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬੀਜ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬਜ਼ਾਰ ਤੱਕ ਇੱਕ ਚੇਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਕੇ ਸਾਲ 2022 ਤੱਕ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੁੱਗਣੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਮਹਾਅਭਿਆਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਜ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ, ਪਿੰਡਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੇ ਮਹਾਅਭਿਆਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਨਰਮਦਾ ਦਾ ਪਾਣੀ 55 ਮੰਜ਼ਿਲਾਇਮਾਰਤ ਜਿੰਨੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਪੂਰੇ ਅਰਾਵਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਗੁਜਰਾਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਕੰਮ,

ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖੀ, ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਗੁਜਰਾਤ ਦੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ, ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ — ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਮਿਆਨ ਆਉਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਦਿੱਤਾ, ਤੁਹਾਡਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ — ਇਸ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਸੂਬਾ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ, ਮੇਰੇ ਮੋਡਾਸਾ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਪੁਰ, ਮੇਘਰਜ, ਬਾਇਡ, ਭੀਲੋੜਾ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸ਼ੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਮੁੱਠੀ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੋਲੋ, ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਨਰਮਦੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੋਲੋਗੇ ਸਰਵਦੇ।

ਨਰਮਦੇ
ਸਰਵਦੇ.....

ਨਰਮਦਾ ਮਈਆ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਰਮਦਾ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਾਜ਼ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.....

ਨਰਮਦੇ
ਸਰਵਦੇ.....
ਨਰਮਦੇ
ਸਰਵਦੇ.....
ਨਰਮਦੇ
ਸਰਵਦੇ.....

ਮਿੱਤਰੋ,

ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ।

(Release ID: 1495016) Visitor Counter : 3